

БІЛЬ

або

ДЕ ТА ВІРА, ЩО ВИВОДИТЬ ЗІ СВІТУ?

Коли споглядаєш сучасне євангельсько-релігійно-конфесійне християнство духовним і фізичним зором, серце знемагає від болю, суму і печалі... Не видно чи не чуто віруючих? І видно, і чути...

Звичайно, ще є чимало на нашій славній Україні традиційних горлимих, богобійних, благопристойних зібрань (без розваг, жартів, гумору... *1 Кор. 7:35*).

Але не вони тепер визначають обличчя сучасного християнства. Та і їх членів час від часу «виводять у світ», скажімо, на урочисті конференції з нагоди свята Клари Цеткін і Рози Люксембург.

Науково-практичні теологічні конференції, семінари, симпозіуми, з'їзди... теологічні коледжі й інститути... статути... президенти, директори (місій, тощо), професори, доктори, бакалаври... анкети... кросворди й інше святотатство над Біблією... жіночі брюки в обтяжку... оголені дівочі животи і коліна... молодіжні табори і «освячення» в поганських садках (*читай: Ісайя, 66:17*)... танці, аплодисменти, «святий» регіт... пишні (майже за Іродом) ювілей-вшанування тілесних днів народження і «золоті весілля»... привітання з цими датами по радіо і тощо... тощо... тощо... Все, як у світі.

Зрештою, це і є світ. А як же стосовно: «Не любіть світу, ані того, що в світі» (*1 Ім. 2:15*)? Яке наївне запитання. Чи не так?

Тепер уже цілком зрозуміло, що мав на увазі Господь, коли сказав: «Та Син Людський, як прийде, чи Він на землі знайде віру?» (*Лк. 18:8*). Віру в Нього, віру в Його святу жертву, віру в те, що лиш Голгофа міняє людину, віру в необхідність розп'ятися з Христом (*Гал. 2:19*), віру, за якою хрестом Господа нашого Ісуса Христа світ розп'ятий для нас і ми розп'яті для світу (*Гал. 6:14*).

Віра ж в будь-яке теологічне, статутне, релігійно-конфесійне віровчення не спасає. Це віра в «не те» (*Гал. 1:8-9*). Людині потрібен живий Христос, а не християнські (до того ж конфесійні) мораль чи етика.

На жаль і ще раз на жаль, господар цього світу стер у духовному світогляді багатьох щирих і богобійних християн відчуття різниці між Христом і теологією (християнським вченням-філософією в наукоподібному теоретичному викладі, котре являє собою систему богословських дисциплін), а також між Христом і так званою християнською етикою.

І в цьому полягає найбільша його хитрість і найбільш успішна перемога в боротьбі з «жінкою» (церквою) та з

«іншими від насіння її» (тобто з її членами). Як відомо з Об'явлення, «пустив змій за жінкою з уст своїх воду, як ріку, щоб ріка схопила її» (за новим перекладом: «щоб її течією волокти») (Об. 12:15). І хоча дві тисячі літ лунає попередження про воду-ріку змія, нема числа тим, кого вона таки «схопила» і таки «волочить».

Якщо теологія в найзагальнішому розумінні це – наука або філософія про Бога, а християнська етика (від грецького *ethos* – *звичай*) – філософське вчення про мораль (від латинського *mores* – також *звичай*), то хіба ж не очевидно, що не одне і те ж саме – прийняти Бога (Духа Святого) і прийняти філософію про Бога?

Духа Святого світ не може прийняти, а філософію-теологію приймає, і не тільки приймає, а ще й творить.

Зрештою, наведемо думку фахівця про справжню суть любові багатьма християнськими провідниками теології. Мартін Бубер (1878-1965; визнавав Ісуса Христа за Месію), професор соціальної філософії Єрусалимського університету, згодом президент Ізраїльської академії наук, у книзі «Два способи віри» сказав, що теологія і релігійна філософія порівняно з живою вірою – це інтелектуально оформлена периферія (ст. 330).

Далі, так само – хіба ж не зрозуміло, що це далеко не одне і те ж – прийняти Христа або Духа Христового і прийняти християнську етику, хай навіть у найкращому смислі її «усталених традицій»? Хіба не видно, що християнська етика розрахована на пересічного громадянина («ветхого чоловіка»), від морального стану якого «залежить авторитет нації і доля держави» („ЄГ” №4-2005,

стор. 75), а Дух Христа дається тому, хто народився згори? Зрештою, справжній віруючий і народжується, і зростає у Христа.

Христос – це не етика, Христос – це Бог, це Особа і Життя. Без цієї Особи людський дух мертвий. Хіба написано: «Хто має християнську етику, той має життя...»? Звичайно, ні, але: «Хто має Сина, той має життя...» (1Ін. 5:12).

Хитрість змія полягає в тому, щоб етикою і мораллю (звичаями) замінити Сина. З християнською етикою можна погоджуватись лише за однієї умови – якщо скрізь і всюди проголошувати: «Хто прийняв християнську етику, тепер приймайте Христа!»

Християнська етика – це небесне вчення, пристосоване до земних умов, підігнане під можливість «вітхого чоловіка»; це вчення, в якому абсолютно не ставиться вимога вмерти для гріха і стати членом живої церкви. Навпаки і ще раз навпаки: «найкращий» варіант – це належати до традиційної релігії дідів і батьків.

З приводу благих намірів виконувати Божі заповіді і мати їх як спосіб життя, як моральний кодекс, варто процитувати слова, яким не одна тисяча літ: «Ви не здолієте служити Господу, бо Він – Бог святий...» (Іс.Нав. 24:19). І це сказано стосовно заповідей для «плоті», тобто для «ветхого чоловіка». То тим більше, як же «ветхий» егоїстичний грішник може виконувати заповіді Ісуса Христа, котрі розраховані на «дух, народжений від Духа»?

До всього цього додаймо, що не тільки ті, кому пропонується християнська етика, але й ті, хто її пропонує, не бачать і не розуміють різниці між

Вітхим і Новим завітами, а саме, що перший закон-завіт мав на меті зберегти єврейську націю від розтління всесвітнім поганством, відтак воздвигнути з неї Христа в тілі і підвести її до цього ж Христа; а другий закон-завіт – це Сам Христос. І Він Духом Святим пропонується для цілого світу, але законом життя стає, на жаль, мало для кого. Ото саме вони, оті „мало хто” іменуються «народом святим» (1Пет. 2:9).

Отже, якщо в основі *християнської етики* лежать (все-таки) не суспільні традиції, а заповіді Божі, то з певною натяжкою це словосполучення може стосуватися тільки тих віруючих, які «вмерли для світу».

Зрештою, апостоли і перші віруючі не говорили, що вони живуть за християнською етикою, але: «живе в мені Христос». Відтак весь «кодекс» зводиться до одної заповіді – мати Христа (Сина) і жити Христом або у Христі. Не мати в собі Христа або Духа Христового і силкуватися виконувати Його вчення – нонсенс.

Порівняймо ж євангельську істину і «мистецтво облуди», бо розгорнулася в світі і докотилась до нас широкомаштабна і тривожна підміна проповіді цілісного духовного Сина Божого Христа Ісуса теологічно-етичним моралізаторством і мудруванням.

Перше: теології (провідних християнських релігій) і статутні, релігійно-конфесійні віровчення працюють з «вітхим чоловіком» – «підфарбовують» його в сирій *гуманістичний* колір.

Дух Святий трудиться з «творінням новим», з Божим спадкоємцем – хрестить його, наділяє Своїми дарами, виховує, удосконалює у Христі.

Друге: тисячам і мільйонам професори, доктори, магістри та їх вихованці пастори й інші «служителі культу» (так вони себе називають у своїх статутах) проповідують теологію або те чи інше конфесійне віровчення.

Апостоли ж проповідували Христа розп'ятого. І тепер потрібно проповідувати Ісуса Христа – цілісного, а не «розчленованого» на «вічні істини християнського благочестя і моралі».

Третє: конфесійні пастори і проповідники зодягають «ветхого чоловіка», якого приводять лиш *до хреста*, а не на хрест, у відповідне теологічно-конфесійне вбрання.

«Нове творіння», дух, народжений від Духа, в живій церкві в повноті «зодягається в Христа» – набуває Його смиренного і покійного Отцеві характеру, Його почуттів, мудрості й простоти.

Четверте: Дух Святий і Його церква усякій щиро наверненій зі світу людині в кінцевому результаті дають Христа.

Працівники теологічних установ своїм випускникам також дають... те, що мають – диплом чи посвідчення за світською аналогією.

Напевно, дехто думає, що можна мати Христа розп'ятого плюс теологію. Але... Дух Христа з «надутою» інтелектуальною периферією» сусідства не поділяє.

П'яте: повсюдно через «марне базікання» пропагується віра, яка багатьох інколи хитро, а часто явно і нахабно веде у світ (*читай 2Пет. 2:18-20*).

А людям потрібна віра, яка виводить зі світу – з «Єгипту» (символ суєти) та з «Вавилону» (символ марновірства) і веде до Неба. Чи ж не сказав Господь «Я не від цього світу» (*Ін. 8:23*) і «Ви не

від світу, але Я забрав вас від світу» (*Ін. 15:19*)? Ось таку віру, що виводить зі світу, чи знайде Господь? І де вона є вже сьогодні?

Шосте: коли апостол Павло (величина у фарисействі!) прийняв Христа, він не став пробиратися назад – в «депутати» синадріону на чолі з Гамалілом, щоб зсередини євангелізувати юдейську владну верхівку. Йому таке й на думку не спало б. Та й не пройшов би він туди із своїм новим – духовним світоглядом, а точніше – з Христом.

Тепер ми бачимо віру, яка веде християн не тільки у світ, але й у його найвищі владні структури, мовляв, будемо там займатися... місіонерською роботою і захищати інтереси братів і сестер своїх менших.

Захищати від кого і як? Зрештою, двом панам – світу і Небу – служити не вдалось ще нікому: або думай і дій, як світ, або думай і твори волю Неба. Лукавство не пройде!

Нарешті, сьоме: якщо теологія, мораль і таке, з дозволу сказати, місіонерство за сумісництвом мають здатність спасати, то Христос даремно помер.

«Благоприємний час! Свобода!» – чуємо тут і там. Еге ж, свобода. Але... яка свобода? Для кого і для чого? Господь же наголошує на іншому: «Уважайте, щоб поводитися обережно... – дні бо лукаві!» (*Еф. 5:15*). Хіба ж тоді, коли *нібито* не було свободи, Євангеліє не проповідувалося, не було працівників на нивах Божих і люди не спасалися?

На Євангеліє завжди була свобода, слово Боже й у в'язницях робило свою святую справу. А ось свободи на пропаганду еротики й одностатевих шлюбів не було. Під найсуворішою заборонаю

були чорна магія, фільми жахів тощо. Тепер це є. Чи не тому, що християни раніше воістину були з Богом, а не зі світом і бізнесом, і їхні молитви мали силу стримувати оцю пекельну хвилю бездуховності і розтління хтивістю, що вже поглинула світ? Була свобода, бо діяв Дух Святий, як написано: «Де Дух Господній – там свобода!» (*2Кор. 3:17*).

Де ж тепер Дух Господній? Викладає «інтелектуально оформлену периферію»? Проповідує на «християнських» конференціях з нагоди «міжнародного жіночого дня»? Відпочиває в молодіжних таборах в «рощах»? Грає у «християнський» футбол?..

«Ой, хто дасть голові моїй воду і очам моїм – джерело сліз! Я плакав би день і ніч про уражених дочки народу мого...» (*Єр. 9:1*). Ой, «Як потемніло золото, як змінилось щире те золото добре, як на розі всіх вулиць каміння святе порозкидане! Коштовні сіонські сини, щирим золотом важені, як тепер ось за глиняний посуд полічені...» (*Пл. 4:1-2; 2Тим. 2:20-21*).

Як же нам впливти з тої брудної води, що тече з пащі змія? Як очиститись від світу, як же стати *посудом на честь*, освяченим, потрібним Володареві? Як повернути нам ту віру, яка зі світу виводить та в Небо веде?

Може, зберемо народ, оголосимо святі збори, старців згромадимо? (*Йоїл. 2:16*).

Може, на дорогах наших зупинимось та глянемо, і спитаємо про давні стежки, де то добра дорога, що в Небо веде, та й підемо нею?

І сказали ми...

Що сказали ми???

Слуга Ісуса Христа